

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Ποιός μπορεί να ξέρη τί συμφορές και τί δυστυχίες τον περιμένουν ακόμα ;

Δυό βδομάδες πέρασαν. Τό μικρό είνε του θανάτου. Οί γιατροί άπελπίστηκαν πιά. 'Ο κύρ Ζαχαρίας γυρίζει μέσα στο σπίτι σαν τρελλός, ποχτεί φύγει πάλι ό ύναος, χλώμιασε κι' άδυνάτισε κι' αύτος, φαίνεται σαν νά γέγρασε μέσα σ' ένα μήνα, τόν μήνα αυτόν του σποραγμού του...

Τοιγυρίζοντας από κάμαρη σέ κάμαρη, μέσα σ' άφαντισμένο κ' έρημο σπίτι του, μιλάει μοναχός του σαν νά τρελλάθηκε, μιλάει με τή σκληρή του τή μοίρα που τόν σύντριψε πιά, μιλάει με τή φευγάτη γυναίκα του, τής λέει με τρειιάμενη, ραγισμένη φωνή, τό βαρύ του παράπονο :

— "Άννα !... Άννα !... Κύττι τί έκανεσ, καρδούλα μου, κούταξε... Γιατί νά φύγησ, ψυχή μου, που είσαι τώρα, που βοίσκεσαι, φτωχή μου άγάπη ;... Τό παιδί μας πεθαίνει Άννα !... Τό παιδί μας !... Άκοφς ;... Δέν τόμαθεσ π' άρώστησε, καρδούλα μου ;... Γιατί δέν ήσθεσ ;... Όχι γιά μενα, φτωχή μου άγάπη, μονάχα γιά αύτό, γιά τό μικρούλι μας. Τό παιδί Άννα...

Μά κανένας δέν δίνει άποκρισι στους θρήνους του, όλα γύρω του είνε βουβιά και πένθιμα. κι' όξω άπ' τό τζάμι κλαίει μαζί του τό πρωτοβροχι...

Μιά νύχτα, έκει π' άγρυπνούσε πλάι στο παιδί του, σκέφτηκε μέσα στην άπελπίσια του, νά πήη τό πρωί στην καταδιώξι και νά είδοποίηση γιά τό χάσιμο τής γυναίκας του. "Άς τό δοκιμάξω κι' αύτό πειά. Θά παρακαλούσε τόν άστυνομο νά κρατήση τό πράμα μυστικό, θά τόν ίκέτευε με τά δάκρυα στά μάτια, θά τόν λυπότουσαν και δέν θά γιντοαν θόρυβος γύρω άπ' τή συμφορά του.

Είχε τήν έλπίδα πώς αν γύριζε ή γυναίκα του και τό παιδί του θά γινόταν καλά σιγά-σιγά με τίς περιποιήσεις τής.

Ναι, τό άποφάσισε, θά κατέφευγε στην άστυνομία. Κι' ό Θεός βοηθός πειά...

Τό πρωί ή ίδια σκέψη γύριζε στο κεφάλι του, μα ένοιωθε τώρα κάποιο φοβο, μία ντροπή που τόν έκανε νά παραλύη όλόκομος.

Ν' άνακατεψη τήν άστυνομία ; Νοιώθει τήν καρδιά του νά παραλύη. Κι' αν δέν του φυλάξουν τό μυστικό ; Τότε πειά ;...

Μά έκει πούφτασαν τά πράματα δέν έχει και τίποτα άλλο νά κινή. Δέν του μένει καμμιά άλλη έλπίδα. "Άς τό δοκιμάσει κι' αύτό κι' ό Θεός νά τόν λυπηθή, ό Θεός νά τόν έλεήση...

Κατεβαίνοντας άπ' τό σπίτι του τράβηξε γιά τήν

άστυνομία με τά πόδια. "Ηθελε νά σκεφθή πτό μεταξύ, νά ξυγιάση τά πράματα, νά βρή τό πειό σωστό, κ' ύστερα νά ενεργήση με τ ν συνείδησι ήτυχη.

"Όταν έφτασε στην είσοδο τής καταδιώξεως αισθανήθηκε ένα παράξενο φόβο νά του πιέξη τό στήθος. Θυμήθηκε πώς τήν ίδια άδυναμία πάνου-κάτου, αισθανόταν κι' όταν γύριζε έξω άπ' τό νεκροτομείο, μη τοιμώντας νά μη μέσα. Μά καταλαβαίνει πώς πρέπει νά πάρη μια άπόφασι. Θά μη ; Θά φύγη ; Γιατί νά χάνη τόν καιρό του γυρίζοντας έκει άπέξω ; "Άς μη μέσα... Μπρός...

Άνεβαίνει γοργά τίς σκάλεσ και μπαίνει σ' ένα γραφείο. Δυό-τρεις χωροφύλακεσ είνε καθινημένοι σέ τραπέζια και γραφείο, ένας νομισμάτρχησ κούταει έξω άπ' τ' άνοιχτό τζάμι καντζίζοντας.

"Άπό τό πίσω μέρος τής αύλής, κάτου βαθειά, από κάποιο κρατητήριο, φτάνει ένα παράξενο ουχλιασμα ανθρώπου που κλαίει άπελπισμένα.

"Ο κύρ Ζαχαρίας στέκει στη μέση του γραφείου βουβός, σαν νά-χασε τή φωνή του. Νά μοροούσε νάφηνε... Μά είνε άργά πειά... Νά κι' όλασ κάποιος άπ' τους χωροφύλακεσ σηκάθηκε και τόν ρωτάει τί θέλει. "Ο κύρ Ζαχαρίας άποκρίνεται δειλά-δειλά, βγάζοντας τό καπέλλο του που τό φορούσε ακόμα στο κεφάλι :

— Τόν κ. προϊστάμενο...

— Τόν κ. Άρχηγό ;...

Και τόν κούταει με ύποψια...

"Ο κύρ Ζαχαρίας χαμηλώνει τά μάτια του σαστιμένος...

— Τ' όνομα σας, σάς παρακαλώ, ξαναλέει ό χωροφύλακας.

"Ο κύρ Ζαχαρίας του ψιθυρίζει τ' όνομά του, σιγά, σαν νά φοβόταν μη τόν άκούσουν, χωρίς νά σηκάση τά μάτια του. Πόσο τόχε μετανοιώσει πειά !...

Μιά παράξενη μυσροδιά σάρκασ, χωντίλασ και άμωνίας, πούρηχεται άπ' τά γύρω δωμάτια τόν πνίγει...

Δέν κατάλαβε πώς ό χωροφύλακας βγήκε έξω. Και τώρα που ξαναγύρισε και του λέει νά περάση στο γραφείο του προϊσταμένου, τόν κούταει σαν αποβλακωμένος.

— Περάστε !... Ξαναλέει ό χωροφύλακας. Οί άλλοι δυό χωροφύλακεσ στέβουν πτό τραπέζια τους και γελάνε κάτω από τή μύτη τους. "Ο νομισμάτρχησ κούναει τό κεφαλι του με περιφρόνησι... Θά τόν πήραν χωρίς άλλο γιά επαρχιώτη που του κλέβανε τίποτα μανι-τατζήδης τό πορτοφόλι.

"Ο χωροφύλακας τόν οδηγεί στο διάδρομο και του άνοίγει μια πόρτα :

— Περάστε !

Μπαίνει μέσα με τό καπέλλο στα χέρια, προχωράει τρία-τέσσερα βήματα και στέκει μπρος στο γραφείο του κ. προϊσταμένου. "Ο κ. μοίρορχος είν' άψηχολημένος. Με τήν πλάσ στο στόμα και τόν τυλοφόρο στο χέρι, σκύβει πάνου από διάσσο...

